

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Henrici || Svsonis Viri Sanctita-||te, Ervditione Et
Mi-||racvlis Clari, Opera**

Seuse, Heinrich

Coloniae, 1615

Vt homines necdum in virtutibus exercitati: sibi solis intendere, atque alios
neutiquam docere velle debeant. Epistola IV.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38029

mihî nonnunquam eiusmodi subrepsere cogitationes, quæ cruces meas præ alijs exaggerarent. Verùm id DEO committendum est. Hisce de rebus fortasse nihil ad te perscribere debuissim, nisi quod CHRISTI charitas me impellit, ut humeros meos vltro offeram tuis vna tecum ferendis oneribus, quo tanto leuius feras. Cum miseri & inopes inter sese conueniunt, solent interim ad eò se mutuis recreare sermonibus, ut famis suæ obliuiscantur. Agè bono sis animo, patiaris æquanimiter, certa hinc ingens tibi accessurum gaudium incalis. Vale.

Ut homines necdum in virtutibus exercitati: sibi solum intendere, atque alios neutiquam docere velle debeant.

EPISTOLA IV.

Quomodo potest cæcus cæcum ducere?
Luc. 6.

Inter complures alios spirituales filios, quos Minister Sapientia (ita enim ipse se D. Henricus Suso appellat) ad Deum reduxerat, filiam habuit spiritalem, molli admodum ac instabili animo, quæ & vellet & non vellet, cuperetque omnino beata effici, ac nihilo minus corpori suo commoda & oblectamenta abundè indulgere: idque pulchris quibusdã obregere excusationibus velis. Illi ergo scripsit in hunc modum: *Ecce quid tibi vis filia? Cur ita negligis & abijcis sacratissimas spiritualis patris tui institutiones, ut tam ad ea rursus animum adiungas, à quibus tam*

*Argumentum
epistolæ sequentis.*

P 2 egrè

Sibi cuique
intendendū
prius.

Gen. 3.

Quid requi-
ratur ut quis
in bono vitæ
ordine perse-
ueret
Paradigma.

egre vixdum te abstraxi, ex quibus anime, cor-
poris, honoris & existimationis tuæ damna
grauissima accepisti? Putasne permissum tibi
tibi ac licitum, quicquid libitum erit? Irasne
ad eodē confirmata es, ut quæuis tibi permittas
indulgeas? cur non ad mentem reuocas, quæ
tibi peccata condonarit DEVS? quam difficul-
ter huc pertigeris, quam etiamnum nihil
atque hinc admonita, vni tibi duntaxat in-
giles, aliosque omnes missos facias potius, qui
quenquam docere velis? Cernisne dæmonem
filo Serico in collum tuum iniecto, te ad se pe-
trahere cupientem? Nunquam antehac vel
ipsam docere potuisti. Multo sanè fragilior es
quam Eua in paradiso, & iam alios ad DEVM
conuertere moliris? Ita nimirum stramina
paleas ad titionem non extinctum penitus, sed
non nihil duntaxat opertum applicare vis. Sed
ais, non nisi spiritali ratione id te facturam. At
crede mihi filia, poterit quidem res ea à spiritu
sumere initium: atqui in carnem definit. An
ne satis tuo edocta es periculo? Paucane tibi ve-
dentur aut exigua, quæ hactenus in te Deus dis-
simulauit, tibi que remisit errata? Certè non
prius ab instituto hoc animum reuocabis, do-
nec ipsis cacodæmonis nexibus sis obligata. Sa-
pius me tibi dixisse memini: Puratis vos per-
quam commodè ac facete Deum hominesque
eludere, & tamen vbi res propius introspecit-
tur, vos ipse delusæ estis. Oportet profecto viri-
li sis animo, omnibusque illis quibus adhærete
possis, valefacias, aut certè nunquam perseue-
rare poteris, sufficiat tibi, si vel sola queas Da-
monum laqueos euadere. Rem tibi gestam com-
memoro.

memoro. Minister Sapientiæ die quodã egres-
sus foras, prædam spiritalem agere mittebatur,
erepturus ex dæmonum faucibus animã, eam-
que Christo reducturus. Præda illa, fœmina e-
rat instituti Monastici, quemadmodum etiam
tu es. Animum illa suum vano ac pernicioso
implicuerat amore, aded vt se inde extricare
non posset. Conabatur interim quasdam com-
minisci rationes, quibus sese tueretur: sed ea res
nullas patiebatur excusationes. Vbi igitur ex
Ministri salutaribus adhortationibus intus
moueri ac vrgeri cœpit, vt eiusmodi studijs nũ-
tium remitteret, Deoque soli adhæreret, spre-
tis perniciosis hominum amicitijs, maligni
spiritus ea se præda rursus nudari cernentes,
mirè eam diuexare cœperunt, ipsamque suã ab
hominibus quos malè amauerat, auersionem
admodum illi grauem & molestant reddide-
runt, aded vt ingentem in suo pectore mon-
tem sibi ferre videretur. Ea nocte absolutis no-
cturnis precibus, in visione Minister sibi vide-
re visus est grandem turbam immanium auiũ
ad cubiculum suum perstreperere ac ferocire,
quorum erat mira deformitas, & aliæ ab alijs
habitudine differabant. Itaque præ admiratio-
ne extra fenestram prospiciẽs, inuenem quen-
dam propius ipsi assistentem sciscitabatur, cu-
iusemodi illæ essent volucres, quænam illa ef-
fet peregrina concio. Respondit iuuenis, eas o-
mnes non nisi dæmones esse, qui præ ira insa-
nirent, ac furerent, quod personam illam ip-
sos deserere animaduertent, atque ea de cau-
sa id loci sursum deorsum volitare, vt eius sa-
lubre perturbent propositum ac institutum, &

visio mirabi-
lis.

OTW
45

Psalm. 6.

Nouello Christi
si tyroni
quanta afa-
critate sit di-
micandum.
Psalm. 30.

Magno cum
fructu tenta-
tionibus re-
fisti.

ad pristinam viuendi rationem reuocent. De-
inde ubi cœpit aduentare dies, mox arrepto
calamo scripsit Minister illi filix suæ in hanc
verba: *Viriliter age*, &c. Cùm enim strenuus ac
honestus miles vel nobilis seruum suum pri-
mò in arenam adducit, alacriter eum compellat,
dicens: *Quæso te, viriliter age, geras te fortiter*,
probè decerta: *Ne tibi animus in pedem concidat*,
vt solet ignavis: *Satius est honestam obire mor-
tem, quam in honestam vitam vivere.* Vbi primum
superâris impetum, deinceps leuius habebis.
Eundem in modum Prophetæ regius DAVID
CHRISTI strenuum tyronem & volentem & debentem
se in suæ conuersionis exordio à rebus caducis &
temporarijs abiuungere, hac ratione alloquitur:
Viriliter agite & confortetur cor vestrum, omnes qui speratis in Domino.
Quod etiam in primis tibi necessarium est filia,
vt videlicet immota persistas, nec morem
geras fallaciosis diaboli persuasionebus.
Durissimam quidem impræsentiarum molestiam
ac impressionem experiris, qua non poterit
vlla tibi euenire acerbior: sed si angustiam
hanc absolueris semitam, propediem ad amplissimos
& amœnos pertinges vitæ tranquillæ ac spiritalis
campos. Vtinam fauente Deo, pro te mihi liceret
in acie consistere, durosque & immanes, quos
in præsens excipit afflictum & tentationibus
impetum cor tuum, in maictus recipere: sed id
non absque tuo fieret detrimento & incommodo.
Ita nanque non posses vernantem illam referre
palmam, quam cum alijs Christi militibus, si
viceris, in perenni beatitudine feres. En quot
modò iaculis cor tuum

tuum appetitur ac configitur, tot gemmas pre-
 ciosissimas in tua geres corona. Itaque filia cha-
 rissima fac viriliter te geras, & confortetur cor-
 tuum, acriterque cum hoste configas. Momen-
 taneum est quod pateris, ac merces erit sempi-
 terna, sic te geras, quasi nec videas quippiam
 nec audias, donec primum hunc spiritualis ty-
 rociniij tui impetum superes. Post grandes tem-
 pestates plerumque serenior existit dies. Memi-
 neris, oro, per plures alias longè te & nobilio-
 res, & iuniores, & delicatioris, in eodem versa-
 tas certamine, & hostes omnes summa cū laude
 profugasse, atque ex ijs nonnullas in eo confi-
 ctu non parum diu perstitisse, & atrocissimas
 demonum impugnationes sustinuisse, quod
 nunc eis maximam adfert animi voluptatem.
 Agè igitur filia tuam mihi porrige manum, in-
 mirarisque fortiter non mihi, sed præpotenti Deo,
 cuius causa in hoc te certamen coniecisti. Id ti-
 bi planè persuadeas, non posse eum unquam te
 deserere, si tu illi te totam possis permittere &
 confidere. Duo sunt, quibus ceu adminiculis
 quibusdam facile cuncta superabis. Primum
 est, ne cuiquam applaudas vel auscultes, neque
 illum præbeas auditum, qui te vlla velit ra-
 tione à salubri proposito auertere. Alterum,
 ut plus satis affabilem & urbanam te præbeas,
 nec venenatæ cordis tui aspidi lingua blandi-
 loqua & plausibili obsequaris. Mihi potius
 obtemperes. Siquidem eam nolis cras iterum
 flexuosis ad te mæandris irrepere, caput eius
 penitus conteras, idque agas celeriter ac arte
 quadam. Nam si cauda sola eam velis appre-
 hendere, strictius adhærebit tibi, & morsibus

P 4

acrio-

Quibus duo-
 bus omnia
 faciliè supe-
 rentur.

Qua ratione
syro pirita
lis & hostiū
machinas om
nes euerte
re, & duras
animi com
pedes effrin
gere valeat.

Matt. 6.

Quanta dili
gentia sit ni
mia familia
ritas ac ami
citia, inter te
xu maximè
differentes,
præcauenda.

acrioribus tete infestabit. Itaque omninò ve
lere eos iubeas obfirmato prorsus animo, quo
quot hætenus animi tui pacem tam fallaciter
& infidiose perturbarunt Fugas ad De v m: de
quantum volent campanas omnes aduersum
te concrepare ac insonare sinas. Noli vel semel
respicere. Hac ratione machinas omnes hostiū
breui conteres, & duras animi tui compedes ac
vincula subtiliter euades. Verum vt ad tere
uertar filia, (hætenus enim partim commemo
raui tibi ea, quæ memorata virgini scrip
seram) est quippiam, quod tibi significare vo
lim, sed vt placidè id feras, obsecro. Equidem
in te animaduerti, nondum satis firmam & sta
bilem te Deo in hætere, quod ad sensus atten
net, neque forti animo cunctis te etiamnum
valedixisse. Atqui vnum è duobus vt eligas
neccesse est, vt vel careas, vel perfruaris: vt vel
amittas, vel habeas: alioqui nunquam rectè
constituta eris. Potestne quisquam duobus ser
uire dominis? Minimè gentium. Ergò saltem
fac virilem, sicque fiet vt salutem consequaris,
& in bono perseveres. Ex animo hominem il
lum repudies ac excludas. Scis quid velim: nec
quicquam omninò admittas commercij, quod
in eiusmodi perniciofa amicitia possit incide
re, vt est, amicum velie præsentem habere, aut
crebris eum compellare nuncijs vel literulis
aut munusculis: nec quenquam hinc te patia
ris vllis vel minis vel blandimentis abducere.
Constanti ac præfracto animo illorum fami
liaritati & contubernio nuntium remittas,
qui ad eiusmodi negocium suo vel consilio
vel auxilio te promouere ac pellicere nitun
tur.

tur: aut qui eam viuendi rationem adhuc colunt, quam tu iam DE O fauente & vis & debes abijcere: tales enim absque vlla ambiguitate presentissimum tibi toxicum sunt, vt etiam ipsa minimè ignoras. Caue ne vnquam extra tuum proficiscaris aut euageris cœnobium, neque caluas quasdam aut friuolas comminiscaris causas, quæ necessitatem quãdam foras expatiandi præ se ferre videantur. Nomen DEVS, nõrunt & homines, quid tibi inde periculi ac detrimenti acciderit. Hæc tibi continua sit cura & occupatio, vt vitam male actã penitentia expies & emendes, vt à multimodis libereris vitijs & defectibus tuis, vt denique cû tremendo illo iudice DE O redeas in gratiam. Certè non est vt putes satis te tuo defunctam officio, si vix summis labris spineolum attingas. Durè tibi corpus castigandum est, lingua librica refrenanda, animus vagus ac dispersus ad sese reuocandus, ne cor tuum nihil differat à capona vel taberna diuersoria aut cœnopolio, quo se quilibet conferre potest, licet quicquid libet aut effingi potest. Facessat proculq; discedat ab animo tuo, quicquid eiusmodi vitiatorum est, aut reuerà nunquam poteris laudissimo DE O ac Domino tuo perfrui. Fac memineris, illum te sponsam sibi delegisse: daque operam, ne ad extremi mancipij vel vilis ancillulæ conditionem deuoluaris. Vale.

Quam periculolum sit religioso extra cœnobij limites euagari.

Quam serio te quis conuenire debeat.

OTV
40